

Chàng trai năm ấy

Phùng Tấn Hải - cuối cùng tôi đã tìm ra anh rồi, kí ức tuổi 18 của tôi đều nằm trọn trong tình cảm ấy

Tôi vẫn nhớ mùa hè năm 12 ấy tôi gặp anh trong lớp học thêm của thầy dạy Toán. Vốn tôi là dân chuyên C nên cũng gọi là miễn cưỡng đi học thêm ban tự nhiên, ngày ấy ai giới thiệu thầy hay thì chỉ biết cắp sách mà tới học chứ chẳng nghĩ là sẽ học hành theo kiểu tử tế - vốn một đứa dốt Toán thì không thể tử tế ngồi ở cái lớp đó

Thầy Chính vốn có tiếng là người dạy học trò bằng đòn roi, tôi cũng chưa từng thấy nhưng chỉ nghe lời đồn rất nhiều, cũng muốn học thử vì mọi người bảo ” học thầy đảm bảo sẽ khá vì thầy gặt gao với học sinh quá nên ai cũng lo học” mãi đến sau này khi đã nghỉ lớp học đó tôi vẫn nghĩ cuộc đời này không bao giờ theo học một lớp học nào cho mình áp lực đòn roi và sợ hãi trên mỗi giờ đến lớp như thế.

Những ngày đầu đến lớp tôi không mấy ấn tượng với anh chỉ biết buổi học nào anh cũng bị thầy chọc quê làm trò cười cho cả lớp, tôi không mấy quan tâm vì tôi ngồi hàng 2 còn anh ngồi tận hàng cuối, tôi cũng chưa từng một lần quay lại để thử nhìn mặt con người xấu số luôn là tâm điểm chọc phá của thầy nữa.....Những ngày hè ấy đi học thật là áp lực ngày nào thầy cũng ca bài ca năm cuối cấp thi đại học, đủ thứ viễn cảnh mà thầy và con bạn cùng bàn hù dọa rằng nếu trượt đại học thì tôi sẽ phải làm cái gìÔi sao tôi biết được nếu trượt đại học thì tôi sẽ làm cái gì nhưng nhất định sẽ là cái cục nợ của xã hội này (ôi thôi nghĩ đến đây thôi là nản lắm rồi ý)

Ngày khai giảng đi học lại cũng đến bạn bè gặp nhau mừng mừng hớn hờ tôi vẫn tiếp tục công cuộc sáng đi học chính, chiều đi học thêm có hôm tối cũng phải học thêm luôn, học như điên như dại đã vậy còn ôm đồm thêm học vẽ, thời gian tôi quay cuồng ở những lớp học thêm, những giờ giữa ca đạp xe thả hồng học để không trễ giờ của ca học khác. Rồi thầy Chính cũng xếp lại chỗ ngồi vì năm học mới lại có thêm vài học sinh ôn thi lại đại học, lớp học có vẻ chật hơn

Anh được xếp ngồi sau lưng tôi-dãy bàn thứ 5 từ trên xuống, người thứ 2 từ

phải qua, tôi ngồi dãy thứ tư người thứ 2 từ bên phải qua ngồi mép bàn bên phải cạnh tôi là Thiên Trường bạn của anh, tôi nghĩ là bạn vì anh và cậu ấy rất hay nói chuyện với nhau thường là về game về máy tính và có cả về con gái nữa..... ấn tượng lần đầu tiên của tôi về anh là khi anh khẽ lấy vở chạm vào vai tôi hỏi mượn vở chép:

- Bạn ơi cho bạn mượn vở chép câu 3 được hông, bạn hông thấy rõ trên bảng

Giọng anh ngày ấy hiền lành lắm, tôi vốn thích những hành động bất chợt giống phim thần tượng như thế này, vốn đã rất hay mơ mộng về một ai đó hiền lành giống như anh lúc đó

- Cho mượn chép với na (tôi nghe giọng một ai đó không phải là anh)

- Tránh ra đi, đây là vở mượn của bạn ở trên để tao chép xong tao trả lại cho bạn, chỉ có tao mới được chép vở của bạn mà nhìn vở tao mà chép

Một cái đập vai nhẹ nữa, tôi đoán lần này là trả vở đây

- Cám ơn bạn ni nghen

Cả 2 lần tôi đều không quay mặt về phía sau, tôi chỉ khẽ nghiêng người qua bên trái để với tay chuyển vở xuống bàn dưới, lúc ấy tôi đã nhớ về giọng nói ấy nhưng tôi vẫn không biết anh là ai trong 3 anh chàng ngồi đầu mép bàn bên phải.

Ngày hôm ấy tôi đã thấy mình có một chút mơ mộng về anh.....

Cứ mỗi đầu tháng thầy sẽ điểm danh tên học sinh để kiểm tra đóng tiền học phí và cũng để thầy nhớ mặt từng người, và tôi phát hiện ra anh chờ những lúc thầy điểm danh đến tên tôi mà nói đúng ra là anh đã thuộc được số thứ tự của tôi trong bảng danh sách của thầy. ” Dương Phương Hy đâu”- thầy ngược mắt lên đảo quanh lớp ”Dạ có”- tôi đã nghĩ là sẽ không ai quan tâm đến những lúc điểm danh đầu giờ, mọi người đều cắm cúi cố gắng làm cho xong hay chép cho nhanh đồng bài tập chưa kịp giải của ngày hôm trước. Và lại là giọng nói của anh ” Đã Dương lại còn Phương Ly nữa”. ”Ừa mà đang nói cái gì vậy Hải”, ” Kệ tao lo mà chép cho nhanh đi kìa”. Tôi đã cảm thấy lòng mình mỉm cười vào khoảnh khắc ấy, có một ai đó bàn dưới nhớ đến tên của

tôi sao ?

Tôi vô tình nghe được anh nói chuyện với bạn về việc thi kiến trúc, tôi có một chút vui vì tôi cũng định sẽ thi kiến trúc biết đâu sẽ tình cờ gặp anh tại lớp học vẽ, tôi đã tự hỏi rằng không biết anh ấy học lớp vẽ của thầy nàoMãi sau này mới biết rằng người muốn thi kiến trúc là cậu bạn chứ không phải là anh ấy

Ngày tôi thật sự nhìn thấy mặt anh là khi thầy gọi anh lên bảng giải phương trình hàm số, dáng người cao cao nhưng dáng đi rất miễn cưỡng lê lét vì không muốn bị gọi lên bảng giải bài, lúc quay về bàn thì đích thị tôi đã nhìn được anh khuôn mặt không gọi là cao ráo như dáng người nhưng đối với tôi người dễ thương và tử tế như thế thì khuôn mặt như thế nào thì vẫn là con người anh, cũng trong buổi học hôm đấy anh đã dắt xe giúp tôi. Nói đúng ra thì không phải là tự nguyện, ngày hôm ấy học sinh đi học trễ quá nhiều nên xe đạp không được sắp xếp đúng chỗ như mọi hôm nên lúc giờ học kết thúc thầy sai 2 tên con trai dắt bàn cuối ra dắt xe cho mọi người trong đó có anh vàanh biết xe tôi là chiếc nào, lòng tôi lại một lần nữa mỉm cười khi anh khẽ đập vai tôi ” Xe dắt ra cổng rồi bạn về đi”. Đoạn đường về nhà hôm ấy chưa bao giờ tôi lại thấy ngắn đến thế, tôi muốn đi, đi nữa để vừa đạp xe vừa nhớ đến khuôn mặt anh dáng người của anh khi tôi và anh nhìn thẳng vào khuôn mặt của nhau

Tôi không còn cảm giác khó chịu miễn cưỡng khi đến lớp học thêm Toán nữa, mặc dù khối lượng bài tập nhiều hơn áp lực của thầy với chúng tôi cũng nhiều hơn nhưng mỗi lần như thế tôi lại nghĩ đến anh, nghĩ đến lúc ngồi đằng trước anh và nghe lén những câu chuyện anh nói với cậu bạn bên cạnh. Anh vẫn có những quan tâm tinh nghịch như thế đối với tôi hoặc thỉnh thoảng giả vờ đánh Trường khi cậu ấy lơ quay mặt qua phía tôi. Tôi cười một mình nhiều hơn với những hành động ấy, nhưng tôi vẫn luôn im lặng đi đi về về trong lớp học ấy với những suy nghĩ về anh.

Rồi ngày ấy cũng đến, tôi không thể chịu nổi áp lực của thầy dạy Toán, tôi không thể đến lớp lúc nào cũng nơm nớp lo sợ lên bảng giải bài tập và những đòn roi làm ê mặt trước cả lớp, tôi thực sự có cảm tình với anh nhưng có lẽ tôi không thể phớt lờ con đường đại học của tôi chỉ vì lí do đó. Tháng 10 năm tôi học lớp 12 tôi đã nghỉ học thầy sau năm tháng theo học, tôi đã nghĩ rằng mình sẽ rất nhớ giọng nói anh và nét cười hiền lành ấy. Tôi dặn mình hãy nhớ

mãi những hành động của anh với tôi

Tôi đậu đại học và bắt đầu vào Sài Gòn với cuộc đời sinh viên, tôi vẫn nhớ đến anh và vẫn nghĩ rằng Sài Gòn là thành phố sôi động biết đâu ngày đó anh cũng có suy nghĩ như tôi cũng chọn một trường đại học nào đó ở đây. Tôi mong chờ một sự tình cờ trên những chuyến xe bus đi học tôi mong được một lần tình cờ gặp anh như những câu chuyện tình cờ đến trùng hợp trên radio vẫn hay kể, tôi cũng từng được những tên con trai nhường chỗ khi đi xe bus hay chặn mấy tên móc túi thò tay vào balo tôi, có nhiều tên con trai có những hành động tốt với tôi như thế nhưng mỗi lần vậy tôi lại nhớ đến anh. Nhưng rồi bộn bề của sách vở của những ngày trên giảng đường sinh viên khiến tôi không còn nhớ về anh nữa nhưng những lúc buồn những lúc nhớ về thời học sinh chắc chắn điều đầu tiên làm tôi nhớ nhất là anh

Một chị cùng phòng kí túc xá có kể tôi về câu chuyện chị ấy tìm một bạn nam mà chị ấy cảm mến từ ngày cấp 3. Anh ấy tên Phạm Thế Hiển chị nói rằng Sài Gòn này cũng có một con đường tên như vậy, mỗi lần đi trên con đường ấy chị lại nhớ đến anh bạn kia nhớ đến thời cấp 3 của mình, nhớ nhớ lắm luôn nhất là lúc đi một mình chạy chậm chậm chị thấy mình giống như cô bé cấp 3 với những kỉ niệm về anh, điều đáng nói là chị đã tìm ra được người bạn đó và nói cho anh ta biết những tình cảm ngày xưa của chị đối với anh, 2 con người trở thành bạn thân tôi đã cười rất nhiều cho sự ngây ngô của chị giống tôi rất giống những gì tôi dành cho Hải. Tôi bắt đầu tìm anh như chị ấy đã tìm anh bạn kia, tôi vào diễn đàn trường cấp 3 của anh và thêm một vài diễn đàn của những cựu học sinh năm ấy, tôi tìm niên khóa của anh và tìm từng lớp học trong 20 lớp 12 của niên khóa ấy, tôi không dám đăng diễn đàn một chủ đề nào để tìm anh tôi lặng lẽ xem các bài viết của cựu học sinh năm ấy tôi đã xem rất nhiều tài khoản để mong anh sẽ là 1 trong những con người ấy nhưng tôi lại không tìm ra. Mãi sau này tôi mới biết rằng anh không phải học sinh trường PCT, chỉ vì tôi nhớ nhầm đồng phục của anh ngày xưa nên mới loay hoay tìm nhầm địa chỉ, nhớ ngày công bố điểm thi tốt nghiệp tôi đã qua trường mà tôi nghĩ là trường anh để tìm tên trên bảng danh sách, tôi lướt mắt từ lớp A đến lớp C có rất nhiều Hải nhưng lại không có Phùng Tấn Hải tôi ngờ ngợ rằng mình nhớ sai tên anh nhưng điều đó không thể Tôi tin là mình vẫn luôn nhớ tên anh, tôi tin dù bao năm nữa tôi vẫn không thể

quên tên anh vì tôi đã ghi nhớ nó trong suốt những năm tháng ấy.....

Tôi trải qua thời sinh viên với 1 mối tình trên giảng đường đại học, người tôi yêu luôn hỏi rằng thời cấp 3 tôi đã từng thích hay yêu một chàng trai nào đó chưa, tôi vẫn sẽ nói là không nhưng sau những lần trả lời ấy tôi đều nghĩ về anh tôi nghĩ ” Liệu như thế có phải là yêu không hay chỉ là một mình mình có cảm giác ấy. là mình yêu thích anh ta từ một phía xa thôi phải không?”. Chuyện gì đến cũng đến, tôi chia tay người yêu vì cảm thấy bản thân mình không còn thuộc về anh ta, cảm giác hờ hững của anh ta khiến tôi ghê sợVà tôi lao đầu vào việc làm thêm, tôi nhận làm tất cả việc làm thêm để kín khoảng thời gian trống ngoài giờ đi học, những buổi tối một mình trên đường về nhà sự cô đơn nhớ nhà càng làm tôi muốn khóc tôi nhớ gia đình nhớ bạn bè cấp 3 và nhớ cả Hải nữa nhưng tôi đã nghĩ mình và anh sẽ không gặp được nhau đâu, giá mà ngày xưa tôi lấy hết dũng khí mỉm cười 1 lần với anh có lẽ mọi thứ sẽ tốt hơn. Tôi đã tự hỏi rất nhiều lần rằng ” Anh có tìm em như em đang tìm anh không”

Một thời những gian confession nổi lên, có rất nhiều người bạn lâu ngày xa cách nhưng nhờ viết confession trên diễn đàn sinh viên hay trường cấp 3 mà tìm được thấy nhau, tôi cũng vậy tôi đã đăng vào confession trường PCT để tìm anh nhưng tôi chẳng thấy admin của trang đăng mục của tôi, bất quá tam tôi chẳng thấy một hồi âm hé mở điều gì về anh. Tôi bắt đầu lo sợ và buồn nhiều hơn vì tôi sợ rằng anh đi du học. Nếu anh đã đi du học thì dù có tìm thấy anh thì anh cũng đang ở một nơi rất xa. Tôi tự nhủ lòng mình rằng ” Nếu anh vẫn còn ở Việt Nam này, em nhất định sẽ tìm ra anh”

Tôi ra trường trở về Đà Nẵng làm việc nhưng thời gian ở Đà Nẵng chỉ vón vẹn nửa năm tôi lại phải xa gia đình tôi được điều chuyển công tác vào Huế, những ngày đầu đến Huế đang là mùa cuối Đông sáng sớm sương giăng mờ đường đến cơ quan, tối đến lạnh buốt khiến những ngày đầu ở đây lòng tôi buồn khủng khiếp ngoài giờ làm tôi chỉ biết hàng giờ ngồi trên facebook để nói chuyện với bạn bè, và điều tôi không nghĩ mình sẽ có thể làm được lúc ấy là tôi tìm ra facebook của anh trong 20 cái facebook cũng tên Phùng Tấn Hải nhưng anh chỉ để tên thật trong phần tên thay thế bên cạnh còn tên facebook anh lại là một cái tên khác, tôi đã vào album ảnh để chắc rằng mình đã tìm đúng người. Tôi mừng lắm mừng vì chính là anh, anh không vào Sài Gòn học

cũng không du học mà vẫn học ở Đà Nẵng, tôi vui mừng vì cuối cùng mình cũng tìm được anh dù bằng cách nào đó nhưng khoảng thời gian 5 năm để tìm một con người là anh rất xứng đáng, một thời gian rất xứng đáng để chờ đợi để tôi biết anh là người tôi rất quý mến và tận sâu trong lòng tôi yêu anh rất nhiều, tôi đã như muốn hét lên khi nhìn vào album ảnh tôi nhận ra mình không còn nhầm nữa rồi. Tìm được facebook của anh trong thời gian này, tôi lại nghĩ rằng phải chăng có duyên tôi đã tìm anh và anh đã đến trong thời gian tôi cảm thấy trống trải nhất, tôi gửi một lời kết bạn và một tin nhắn vồn vện “Chào Hải tôi đã tìm cậu rất lâu rồi, còn nhận ra tôi không”

Tôi chờ anh chấp nhận kết bạn nhưng 3 ngày trôi qua tôi không thấy gì khác, tôi chuyển sang lo sợ rằng anh đã bỏ facebook mà không dùng nữa tôi chỉ mong rằng anh có việc gì đó bận quá không thể online để thấy tin nhắn đó của tôi, buổi trưa của ngày thứ 4 chờ đợi tôi đã nhận được phản hồi của anh và cảm giác trong tôi rất đặc biệt khi mà anh không nhận ra tôi là ai

- Ai vậy, biết mình hả

- Tôi đây không nhớ tôi sao

- Xin lỗi nhưng đã nhìn rất kỹ cũng không thể nhận ra bạn

- Ừm vậy thì cậu có nhớ cái tên Dương Phương Hy không

- Dương Phương Hy à cái tên cũng hay đó nhưng mà lại không thể nhớ nổi

Anh không nhớ một chút gì về tôi dù tôi đã đọc cả tên họ mình ra cái tên anh đã từng đọc trên 3 lần trong mỗi giờ điểm danh đầu tháng , tôi cũng có chút hụt hẫng trong lòng và càng chắc chắn rằng chỉ có một mình bản thân nhớ đến anh và trân trọng những hành động của anh trong ngần ấy năm. Tôi bắt đầu biết nhiều về anh qua facebook nhưng với tôi anh hầu như không vì tôi không phải là người thích thể hiện trạng thái suy nghĩ của bản thân trên mạng xã hội. Buổi đầu tiên nói chuyện kết thúc trong vòng 10 phút vì tôi phải bắt đầu giờ làm của ca chiều, có một chút luyến tiếc trong tôi, giá mà thời gian dài được thêm tý nữa tôi đã có thể nói nhiều hơn, tôi nói với anh rằng phải vào làm và cuối cùng vẫn không quên nói câu ” Tôi nhớ cậu lắm, tôi đã tìm cậu 5 năm nay rồi Hải à”

Những ngày đầu anh nửa đùa nửa không tin vào câu chuyện tôi đã tìm anh gần ấy năm, anh nghĩ tôi có thù oán hoặc anh mắc nợ gì đó nhưng những gì tôi kể cũng vì quá vui mừng khi gặp được anh. Tôi vốn là người im lặng nhưng với anh tôi không thể kiềm chế được những điều không nên nói, tôi nói quá nhiều về những ngày đi tìm anh nói và kể nhiều đến nỗi anh cũng tự hiểu rằng ” Có một đứa điên ngu ngốc thích mình đến vậy”.

Tôi nhận ra anh cũng không khác những đứa con trai trước đây tiếp cận tôi vì cái mác công việc của tôi, tôi làm một công việc đặc thù trong chuyên ngành hàng không và thực sự phải nói rằng anh hỏi nhiều và tôi thấy anh hứng thú với một cô gái làm công việc này, như thằng bạn thân đã từng nói với tôi rằng ” Mày cũng xinh nhưng tao nghĩ tất cả những đứa muốn tiếp cận mày cũng chỉ vì cái mác công việc của mày”, tôi cũng nhận ra điều đó từ anh nhưng không sao miễn là được nói chuyện với anh nhiều được gần anh qua lời nói tôi cũng thấy bản thân mình rất vui, sau này tôi cảm thấy tiếc vì bản thân đã bộc lộ quá nhiều để anh biết rằng tôi đã yêu anh rất nhiều

Tôi bắt đầu chờ anh mỗi đêm online, dù có nhiều công việc đến đâu tôi cũng đều cố gắng xong trước 10h vì tôi biết giờ ấy anh thường hay online, tôi chờ anh nhiều hơn và mỗi khi anh vào facebook dù muộn hay sớm thì tôi vẫn là người bắt chuyện với anh trước. Thời gian đầu có rất nhiều thứ để chúng tôi nói với nhau mọi chuyện đều có thể và tôi bắt đầu nhận ra anh không còn là chàng trai 18 tuổi ngày ấy nữa, trải qua thời gian như thế bản thân anh đã thay đổi vài thứ nếu không muốn nói là tất cả . Ngày xưa anh ngây ngô, anh cười hiền và hay chọc tôi bằng những cử chỉ rất dễ thương, anh chăm học vì sợ trượt đại học anh lao đầu giải bài tập mỗi giờ lên lớphình ảnh của anh ngày đó tôi không bao giờ quên nhưnganh bây giờ khác cuộc sống anh có nhiều cuộc vui hăng đêm, bạn nhiều hơn và anh cũng hay đùa những câu đùa lên tình cảm của tôi vì biết tôi thích anh anh đùa như thế thách thức tôi rằng ” Để tôi xem thứ tình cảm của cô là gì”. Và tôi đã để ý rằng trong 100 ngày nói chuyện với nhau kể từ lúc tôi tìm ra anh chỉ vỏn vẹn 3 hôm là anh bắt chuyện trước với tôi còn lại hoàn toàn là tôi

Tôi biết anh có người yêu cũ, một cô bé học ĐH ngoại ngữ, nhìn anh và cô bé rất đẹp đôi, tôi khẽ chạnh lòng khi biết về điều này nhưng tôi cũng chỉ là một người bạn của anh, tôi nhớ rất rõ câu nói của anh khi biết tất cả những điều tôi làm vì anh

- Cậu là bạn của tôi , một người bạn đặc biệt

Chẳng ai có thể đặc biệt nổi khi bản thân cứ phải chờ người xem mình là bạn đặc biệt hằng đêm. Sau những màn dạo đầu bắt mới gặp lại nhau, tôi nhận ra hứng thú không còn trong những cuộc nói chuyện của anh nữa, tôi thấy nhớ anh của ngày xưa biết bao, anh đã từng bảo rằng ” Con người cũng phải thay đổi, 5 năm trôi qua sao tôi có thể mãi là thằng nhóc 18 tuổi được”. Tôi cảm thấy có một sự bức tức tôi muốn đổ lên người anh, tại sao lúc đó anh đã 18 tuổi rồi nhưng vẫn chưa hoàn toàn có một tính cách xác định anh thay đổi nhanh quá nhanh. Tôi có thể đếm không dưới 3 lần anh trêu đùa tình cảm của tôi, tôi lại cứ nghĩ là thật tôi biện hộ cho con người anh rằng mặc dù anh ấy thay đổi nhưng vẫn có lúc anh nói nói rất thật về tình cảm của anh ấy..... Nhưng có lẽ tôi đúng thật chỉ là một người bạn đặc biệt, để anh tận hưởng cảm giác có người mong chờ và coi trọng anh đến vậy. Tôi nhớ anh từng mập mờ về tình cảm của anh dành cho tôi không hẳn là anh nói là cảm mến tôi nhưng anh vẫn khẳng định rằng:

- Vì cậu đã tìm tôi trong từng ấy năm tôi rất coi trọng những gì cậu dành cho tôi, tôi cố gắng trở thành người tốt hơn đối với cậu nhưng không thể là ngày xưa được đâu

Tôi đã nghĩ bản thân không còn gì để chờ mong nữa, tìm cũng đã tìm ra rồi, yêu thương cũng đã nói ra rất nhiều, thậm chí đã nói rất nhiều lần nhưng anh ấy càng ngày càng xa lạ với tôi. Ngỡ như sẽ gần nhau thêm sau nhiều năm nhưng càng nói chuyện tôi càng thấy tôi và anh ở 2 đầu của một thế giới xa xa trong tim tôi, anh vẫn hoạt bát hay đùa giỡn nhưng chỉ có tình cảm quá hời hợt dù chỉ là cách đối xử với một người bạn như tôi anh cũng miễn cưỡng , tôi khác tôi hướng nội và im lặng chỉ bộc lộ cảm xúc khi thật lòng

Sau những suy nghĩ một mình tôi quyết định xóa bỏ anh ra khỏi list friend của tôi cũng để bản thân không mất đi anh, tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục nói chuyện và chứng kiến những câu nói hời hợt của anh tôi sẽ đâm ra ghét anh nhiều hơn, tôi muốn giữ hình ảnh của anh 5 năm về trước một người tôi đã từng yêu thương. Thật ngốc ngếch khi tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ nhận ra chứ, sẽ nhận ra mình đã unfriend anh ấy chứ, đầu óc tôi không thể thẳng nổi những ngổn ngang trong lòng tôi. Tôi đã nhớ rất nhớ về anh khi không còn được nói chuyện với anh nữa

- Cậu ăn lễ lâu quá nha, bộ mất tích luôn rồi hả . Đây cũng là 1 trong 3 lần anh bắt chuyện trước với tôi.....

Không tin được là anh để ý thấy sự vắng mặt của tôi, anh đã hỏi thăm tôi sau 1 tuần không thấy tôi nói chuyện với anh, tôi lại ngốc ngếch nói ra tất cả những gì trong lòng mình, anh cũng tỏ vẻ bức khi tôi làm điều này

- Cậu không biết gì thật sao, tôi unfriend cậu được 1 tuần rồi

- Cậu nghĩ tôi là người nào mà muốn đến thì đến muốn đi thì đi

Anh đã nói rất nhiều với tôi đêm hôm đó, tôi tưởng anh sẽ tức giận rồi quay mặt luôn với tôi sau khi trách tôi không quan tâm đến cảm giác của anh, anh vẫn add friend lại với tôi nhưng không còn nói nhiều như lúc trước nữa. Tôi cảm thấy bản thân đã vô tình chạm đến lòng tự trọng anh, tôi đại dốt quá nhưng anh cũng hơi hột và lạnh lùng quá. Mọi thứ ở con người của anh bây giờ rất hoàn hảo anh có bề ngoài cao ráo, một công việc tốt và nhiều bạn bè xung quanh trong khi tôi vẫn là đứa con gái im lặng và luôn chỉ có một mình

- Tôi thích cậu, tôi muốn cậu là của tôi

- Tôi có tình cảm, cũng đã có tình cảm với cậu nhưng tôi sợ rằng tôi sẽ yêu cậu mất thôi

Trong một đêm say anh đã mở máy và nói như vậy với tôi trước khi ngủ, tôi cũng đã đôi co qua lại với anh và thách thức anh

- Để xem cậu yêu tôi đến đâu

Anh bày tỏ rất nhiều, tôi đã cố dặn lòng lần này cũng chỉ là đùa vui như những lần trước của anh thôi nhưng anh nói quá nhiều khiến tôi lại một lần nữa phải nói trắng ra câu mà tôi chưa từng nói

- Em yêu anh, em đã rất yêu anh

- Há cái gì vậy thật không sao cậu bạo quá vậy

Và tôi nhận ra anh lại đùa một trò đùa rất ác cảm với tôi, tôi chỉ im lặng đọc

đi đọc lại những lời anh vừa nói và hóa ra tất cả đều mang một màu đùa cợt và tai hại là tôi đã tin vào đó để lại một lần nói hết những cảm giác dành cho anh.

- Nói vậy mà cũng không chịu, thôi hiểu rồi không làm phiền nữa

Câu cuối cùng của trò đùa anh là như không có gì xảy ra mặc dù trước đó anh đã nói là lần này ko đùa với tôi nữa anh đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong buổi nói chuyện hôm ấy nhưng rồi thì sao chứ, đêm hôm đấy tim tôi như thắt lại lần đầu tiên tôi phải khóc vì anh vì trò đùa lố bịch của anh vì cái tình cảm ngu ngốc tôi đã tìm và theo anh đến hôm nay

- Em nên tập trung vào việc đi hôm nay như vậy thì không làm được gì đâu

Tôi ngần ngại nghĩ về anh về trò đùa tối qua, tôi cảm thấy mình nên xóa đi hình ảnh của anh bằng công việc, tôi lao đầu vào làm việc đi lại quanh thành phố và ra ngoài nhiều hơn. Một điều may mắn hơn là tôi chưa gặp anh ngoài đời kể từ khi tìm ra facebook của anh, hình ảnh nét mặt của anh vẫn là nét cười hiền của những năm tuổi 18, tôi tự hỏi nếu lỡ đã chạm mặt và chào hỏi anh chắc có lẽ tôi sẽ còn khó quên anh và khuôn mặt anh hiện tại hơn. Thở dài. Tôi sẽ chỉ là bạn anh tôi sẽ giữ mối quan hệ là bạn anh vì tôi sẽ không đại dốt một lần nữa loại anh ra khỏi list friend không thuộc về nhau nhưng đôi lúc tôi vẫn có thể được nói với anh, như vậy đã quá tốt đã là đủ đầy cho con tim tôi rồi

Cứ đôi ba ngày tôi lại nhớ đến anh, thà rằng như lúc trước không biết anh, chưa tìm ra anh mọi thứ sẽ chẳng nhớ nhiều như thế nhưng đã tìm ra đã nói chuyện đã biết quá nhiều về anh, biết những điều anh thích biết anh là người như thế nào và thỉnh thoảng còn được nhìn thấy ảnh trên facebook của anh. Mọi thứ quá đủ quá may mắn đến mức tôi cảm thấy càng biết nhiều thứ về anh nỗi nhớ càng nhiều hơn nhưng chỉ làm bản thân chìm sâu vào nỗi nhớ tự dằn vặt tôi.

- Lần này không đùa nữa đâu.....

- Lần này không đùa nữa mà

- Hôm nay không đùa nữa.....

Sau cái đêm tôi khóc sục sùi như con bé ngờ đại mới yêu lần đầu ấy, tôi không còn tin vào anh khi anh mới muốn được bên tôi muốn được trở thành người yêu tôi, tôi vẫn rất quý anh rất thích nói chuyện và đùa giỡn mọi thứ với anh nhưng mỗi lúc anh nói đến tình cảm của anh tôi lại lảng đi thật nhanh hoặc nhắc anh đừng đùa nữa, anh đã thanh minh đã nói rất nhiều lần là không muốn đùa nhưng chắc tôi sẽ chẳng còn có thể tin vào tình cảm anh nữa. Tôi tin anh là một chàng trai tốt nhưng điều tốt của anh không dành cho tôi. Tôi không may mắn được trở thành cô gái đi bên cạnh anh nhưng tôi vẫn là cô gái của ngày xưa, không bao giờ dám nhìn anh nhưng vẫn muốn được nghe nụ cười và muốn một lần nhìn về phía anh thật sâu

Anh vẫn là ngày xưa ấy của tôi, cao hơn một chút khuôn mặt có nét đứng đắn hơn một chút , dáng cao và nhất là miệng vẫn cười ngây ngô như chàng trai thời xưa, tôi sẽ nhớ anh của ngày xưa sẽ giữ hình ảnh ấy trong tim. Anh của bây giờ là một người bạn đặc biệt tốt, một người đàn ông đang đi tìm tình yêu